

— Dobro, sem zaklical, štirideset, pa daj mi jo!

— Daj mi najprej denar, mi je odgovoril.

Dal sem mu v roko petnajst soldov, ki sem jih imel za predjužnik onega tedna, in moral sem mu še napisati listek, zadolžnico za petindvajset soldov, ter jo podpisati. Ta zvitež je bil že s trinajstimi leti trgovec. Šele potem ko je spravil denar in papir, je segel v žep ter mi dejal:

— Tu imaš nogo.

Hlastno sem jo zagrabil. V nekaj sekundah sem, kot sem bil slutil, razumel skrivnost pregibanja, in vlekel sem za kito ter odpiral in zapiral prste puranove noge prav tako dobro kakor Couture. Dve minuti me je to blazno zabavalo; čez dve minuti me je to zabavalo že mnogo manj; čez tri že skoraj prav nič več; čez štiri pa že popolnoma nič. Toda vlekel sem vedno, ker sem hotel imeti obresti svojega denarja... Toda bil sem vedno bolj razočaran... Postal sem žalosten, potem sem se začel kesati, pomislil sem, da bom moral tri tedne jesti za predjužnik suh kruh, in spoznal sem, da sem napravil velikansko neumnost... Vse to se je polagoma spremenilo v grenko bridkost in slednjič me je zagrabila jeza... in čez deset minut sem z uprav divjim sovraštvom zagrabil predmet svoje ljubezni ter ga zalučal visoko preko šolskega zida, da bi si zagotovil, da mi nikoli več ne pride pred oči.

KO SONCE ZAHAJA

IVAN ALBREHT

Kam gre sonce na večer?

Sonce gre zvečer za goro,
za gorami dan svetel,
za gorami svet prostran
in po svetu tisoč potov,
po vseh potih raznolikih
gomaze ljudje, ljudje.

Pa bi šla še midva z njimi!

Pusti, dragec! Zjutraj sonce
samo k nama bo prišlo.
Kar je lepega nabralo,
vse bo nama darovalo.
Jasnih žarkov sto in sto
bo razlilo na zemljo;
jo bo božalo, dramilo,
da iz nje bo cvetje klilo.
In boš videl: vsi dragulji
našega so dela žulji...
Kaj porečeš zdaj na to?

Juh! zavrisknem pod nebo.
Zemlja naša, Bog s teboj,
daj moči mi, da bom tvoji!
